

СМРТ МАЈОРА ПРЕДРАГА РАКОВИЋА

Предраг Раковић је свакако био један од значајних команданата Равногорског покрета у Србији и командант Другог равногорског корпуса, који је био врло битан елемент у четничкој борби против окупатора и комуниста у западној Србији. Из свега овога произилази и да је сам Раковић био посебно важан човек за судбину четника у чачанском крају и Србији у целини. Био је истовремено веома храбар и веома промишљен официр, вешт ратник и подједнако вешт преговарач, а пре свега велики патриота, антифашиста и антикомуниста. Као таквом признање су му одавали како сарадници тако и непријатељи. И сам Дража Михаиловић је имао велико поверење у Раковића, а комунисти и окупатор су га се плашили због његове војничке способности и лукавства. Самим тим је важна и занимљива и тема погибије овог четничког команданта, јер би у случају да Раковић није погинуо судбина равногораца из околине Чачка, а могуће и шире, могла бити знатно другачија...

Раковић се, након завршетка сарадње са Црвеном армијом, нашао у прилично незахвалном положају што се будућности четника под његовом командом тиче. Његове снаге су већ претрпеле губитке у борби против Немаца, а затим и у борби против партизана и новоосноване партизанске милиције. Суочен са таквим исходом догађаја с краја 1944. године Раковић је морао донети тешку одлуку да се војска под његовом командом растури у мање групе које ће наставити герилску антикомунистичку борбу и дочекати пролеће, када се очекивало да ће се четничка главнина предвођена Михаиловићем вратити из Босне и подићи устанак против Тита и комунистичке диктатуре. Сам Раковић се повлачио са групом најоданијих сарадника планирајући да ухвати везу са Врховном командом. Пут је водио четнике уз реку Каменицу, преко Маљена и Равне Горе, да би се на крају овог напорног марша Раковић нашао у селу Миоковци у кући Војина Марковића, познатог четничког симпатизера, заједно са пратиоцима. Међутим, Марковићев син није хтео да му кућа буде сматрана за четничку па је пријавио милицији присуство четника у кући.

Кућа је опкољена од стране милиције, након чега је дошло до борбе. Раковић је опкољен 25. децембра 1944. године. Извршио је самоубиство да не би пао жив комунистима у руке и да би спасао своје пратиоце, који су потом успели да се пробију и побегну. Његово тело је било изложено у Чачку неколико дана. После тога су га комунисти исекли на комаде и уклонили. Тело је највероватније бачено у септичку јаму.

Литература: Горан Давидовић, Милош Тимотијевић, *Затамњена прошлост – историја равногораца чачанског краја 3*, Међуопштински историјски архив Чачак, Народни музеј Краљево, Чачак – Краљево, 2004.

Приредио: Михаило Тодоровић